

Arrest

nr. 158 890 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. LYDAKIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn, waar u steeds hebt gewoond in het dorp Kalan, provincie Khyber Pakhtunkhwa. U woonde daar samen met uw ouders, uw broer, en uw vrouw en kinderen. In 2002 richtte u uw eigen private basisschool op in Kalan, de Saqib Model School. U was de directeur en gaf er ook les.

Rond 2 december 2010 ontving u voor het eerst een dreigbrief van de Tehreek-e-taliban, waarin stond dat u moest stoppen met uw school, omdat het een gemengde school van meisjes en jongens betrof en omdat er westers onderwijs werd gegeven.

De nacht tussen 6 en 7 december 2010 werd uw huis aangevallen door gewapende mannen. Toen zij het vuur openden op uw huis, contacteerde u uw verwanten, die ook met hun wapens kwamen. Samen met hen en de buurbewoners vocht u terug. Na ongeveer 15 minuten vluchtten de aanvallers weg.

De volgende ochtend gingen uw verwanten met hun wapens mee naar uw school omdat u opnieuw een aanval verwachtte. Tegen de middag werd de school effectief aangevallen door gewapende mannen. Uw verwanten schoten terug en de aanvallers vluchtten weg. U besloot dat u zou stoppen met de school en vroeg een medewerker om certificaten op te maken voor de leerlingen en de ouders te verwittigen. Zelf ging u niet meer terug naar de school. U ging met uw hele familie naar het huis van uw oom, waar u één nacht bleef.

Samen met uw vrouw en kinderen verliet u uw dorp in de ochtend van 8 december 2010. U ging naar Peshawar, waar u ongeveer twee maanden verbleef bij Irshad, een goede vriend van u. Omdat Irshad bang was dat de taliban u daar zou vinden, verhuisde u na twee maanden naar Akora Khatak, waar u ongeveer 1 maand bij één van uw zussen verbleef. Omdat u nog steeds bang was dat men u daar zou vinden, reisde u na een maand naar Rawalpindi, waar u twee maanden verbleef bij Hamayun, een oom van uw moeder. Omdat u zich niet wou blijven verstoppen in Pakistan, besloot u het land te verlaten. De oom van uw moeder contacteerde een smokkelaar, die u hielp het land te ontvluchten. Op 12 mei 2011 verliet u Pakistan, en reisde u via Abu Dhabi met het vliegtuig naar België, waar u op 13 mei 2011 een asielaanvraag indiende.

In België werkte u gedurende een tiental maanden in een telefoonwinkel in Verviers van Rahman Mujahid en zijn broer Noor-ul-Afsar, beiden afkomstig uit uw dorp in Pakistan. U moest elke dag vele uren werken tegen een laag loon. Toen de politie op 17 april 2013 binnenviel in de winkel in het kader van een onderzoek naar fraude, vernam u dat het bedrijf en alle contracten op uw naam stonden en dat u was bedrogen door de broers. U legde in dit verband verklaringen af tegenover de Belgische politie. De politie verwees u door naar de organisatie 'Surya', een vzw die zich bezighoudt met slachtoffers van mensenhandel. De broers zijn ondertussen terug in Pakistan. Ze bedreigden reeds uw vader en broer. Ze eisten een schadevergoeding omdat ze door u hun handel in België moesten stopzetten en dreigden ermee dat ze u zouden vermoorden indien u naar Pakistan zou terugkeren.

B. Motivering

U verklaart dat u in Pakistan zult worden gevisieerd door de taliban omdat u geweigerd had om uw school, waar westers onderwijs werd gegeven aan meisjes en jongens, te sluiten. U vreest ook dat u zult worden gevisieerd door de twee Pakistaanse broers tegen wie u in België zou hebben getuigd in een gerechtelijk onderzoek.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Vooreerst blijken uw verklaringen over uw problemen met de taliban absoluut niet geloofwaardig. Op dit punt konden immers meerdere ernstige tekortkomingen in uw verklaringen worden vastgesteld.

Zo legde u inconsistente verklaringen af over de dreigbrieven die u op 2 december 2010 zou hebben ontvangen en waarbij u voor het eerst werd gewaarschuwd dat u uw school moest sluiten. U verklaarde dat u in de ochtend van 2 december 2010 samen met één leerkracht de schoolpoort opendeed en dat u toen de dreigbrieven aantrof (CGVS I, p. 17; CGVS III, p. 4). Toen u tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u naast deze ene leerkracht, die aanwezig was toen u de brieven zou hebben gevonden, ook de andere leerkrachten van uw school – u verklaarde dat er in totaal 5 of 6 leerkrachten waren – had ingelicht over de dreigbrieven van de taliban, zei u uitdrukkelijk dat u dit niet had gedaan (CGVS II, p. 13). Toen u tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal nogmaals werd gevraagd of u de andere leerkrachten had ingelicht over de brieven, antwoordde u plots dat u dit misschien toch had gedaan, maar dat u het eigenlijk niet meer wist omdat het te lang was geleden (CGVS III, p. 4-5). Dit is niet geloofwaardig. Gezien de bedreigingen die werden geuit in deze brieven toch grote gevolgen konden hebben voor uw school en de veiligheid van bijna 140 leerlingen is het niet geloofwaardig te noemen dat u zich niet meer zou herinneren of u als schooldirecteur de rest van uw personeel al dan niet op de hoogte zou hebben gebracht van deze bedreigingen vanwege de taliban.

Verder bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de aanval op uw school. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u op het moment dat de aanval begon in uw bureau was. U verklaarde expliciet dat u er toen niemand anders bij u was. Tijdens de hele duur van de aanval op uw school, die slechts enkele minuten in beslag zou hebben genomen, zou u in uw bureau zijn gebleven. Toen u werd gevraagd waar de leerlingen waren tijdens de beschieting, zei u dat zij toen 'in hun klassen bleven' (CGVS I, p. 24-25). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen dat u op het moment van de aanval in een klas was, waar ook uw bureau stond, en dat u toen in het gezelschap was van een tiental kinderen. Ook uw eigen vrouw zou bij u in de klas zijn geweest op het moment van de aanval (CGVS II, p. 16). Deze

versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u in uw bureau was en dat uw bureau in een klaslokaal met kinderen stond. Toen u daarop werd gewezen dat u initieel had verklaard dat u tijdens de aanval op de school alléén in uw bureau was, terwijl u in tweede instantie had verklaard dat u tijdens de aanval in het gezelschap van schoolkinderen en uw vrouw was, beweerde u plots dat u dit incident, de aanval van de taliban op uw school, waarschijnlijk had verward met een eerder voorval toen er een aardbeving was gebeurd (CGVS II, p. 20). Deze uitleg overtuigt niet. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze aanval op uw school, het meest ernstige incident dat u zou hebben meegemaakt, in uw geheugen gegrift staat en dat u dus zou weten of u al dan niet alleen was op dat moment. Uw verwijzing naar geheugenproblemen als verschuiving voor deze tegenstrijdigheid kan evenmin worden aanvaard, om redenen die verderop in deze beslissing worden besproken.

Het Commissariaat-generaal meent verder dat uw reacties op de diverse bedreigingen en aanvallen van de taliban ook weinig geloofwaardig overkomen. Volgens uw verklaringen zou u immers op geen enkel moment de politie of de Pakistaanse autoriteiten op de hoogte hebben gebracht van de bedreiging tegen uw school en tegen de leerlingen. U verklaarde dat u geen aangifte had gedaan van de dreigbrieven omdat u vermoedde dat de politie toch te bang zou zijn om bescherming te bieden en omdat u de bedreigingen eigenlijk ook niet serieus nam, gezien u vermoedde dat een andere schooldirecteur misschien uit jaloezie valse dreigbrieven had geschreven (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 13). Ook wat betreft de aanval op uw woning zou u hebben nagelaten om de politie in te lichten over dit voorval. Zelfs de ochtend na de aanval op uw woning, toen u naar eigen zeggen verwachtte dat de taliban een aanval op uw school zou uitvoeren (u verklaarde in dit verband ook dat u uw gewapende verwanten die dag had meegenomen om de school te bewaken), zou u hebben nagelaten om de politie of de autoriteiten op de hoogte te brengen dat uw school werd bedreigd door de taliban. Toen u werd gevraagd waarom u de politie niet had verwittigd dat u die dag een aanval op de school verwachtte, zei u opnieuw dat dit toch geen zin zou hebben omdat de politie bang is van militanten. U zei ook dat u als Pashtou niet als lafaard wil worden gezien en dat u dergelijk zaken liever zelf met de wapens regelt (CGVS III, p. 6-7). Deze uitleg overtuigt niet. Het lijkt niet geloofwaardig dat iemand die als schooldirecteur verantwoordelijk is voor het welzijn van bijna 140 leerlingen plus onderwijzend personeel in dergelijke omstandigheden, waarbij de taliban de school hebben bedreigd en waarbij er duidelijk aanwijzingen zouden zijn dat zij hun dreigementen ook waar zouden maken, een dermate onverantwoordelijk gedrag, waardoor de veiligheid van vele kinderen in het gedrag kwam, aan de dag zou hebben gelegd.

Aansluitend dient ook de worden opgemerkt dat het wel heel erg onaannemelijk lijkt dat de politie of andere ordediensten niet uit eigen beweging – zonder dat u de bedreigingen zelf rapporteerde of zonder dat u zelf een klacht indiende – zouden zijn tussengekomen naar aanleiding van de aanvallen op uw woning en op de school. Volgens uw verklaringen zou er bij de eerste aanval op uw woning een massaal vuurgevecht zijn uitgebroken tussen uw belagers aan de ene kant en uw broer en uw verwanten (die na enige tijd als versterking arriveerden) aan de andere kant. U zei dat de andere omwonenden in uw buurt na enige tijd ook op uw belagers begonnen te schieten. De hele beschieting zou toch minstens 15 minuten hebben geduurd (CGVS I, p. 20-23; CGVS III, p. 5-6). Aangezien uw huis in een dichtbevolkte buurt in Nowshera ligt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de politie of de ordediensten toch op de hoogte zouden zijn gebracht dat er in uw buurt volop werd geschoten en dat men toch zou zijn tussengekomen, ofwel tijdens het eigenlijke het vuurgevecht dan wel achteraf om vaststellingen te doen. In dit opzicht lijkt het nog minder geloofwaardig dat de politie niet zou zijn tussengekomen naar aanleiding van de eigenlijke aanval op de school. U verklaarde dat de politie naar uw weten helemaal niets heeft ondernomen, zelfs niet na afloop van de aanval op de school om vaststelling van de feiten te komen doen. Dit is absoluut onaannemelijk. Indien uw school werkelijk op klaarlichte dag en tijdens de schooluren zou zijn belaagd en beschoten door gewapende militieleden, dan is het niet geloofwaardig te noemen dat de politie enkele stap zou hebben ondernomen om de daders te proberen identificeren of de schoolkinderen te beschermen. Gezien uw school volgens uw verklaringen bijna 140 leerlingen telde (en dus veel betrokken ouders en familieleden), is het quasi ondenkbaar dat de politie niets zou hebben gedaan. Uw bewering dat de politie in Pakistan bang is van militanten en dat ze daarom helemaal niets ondernemen, klinkt in dit opzicht helemaal niet overtuigend (CGVS II, p. 23; CGVS III, p. 6). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat de autoriteiten bij een dergelijk ernstig voorval zouden interveniëren. Wat betreft uw bewering dat de politie achteraf misschien toch is langsgekomen, maar dat u hiervan niet op de hoogte bent omdat u nog dezelfde dag uit Nowshera vertrok, dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u na uw vertrek uit het dorp zich geen enkele moeite zou hebben getroost om te weten te komen of de autoriteiten nog iets hadden ondernomen als reactie op de aanval op uw school (CGVS III, p. 7). Hierbij komt ook de vaststelling dat u niet op de hoogte bleek te zijn of er in de media werd gerapporteerd over de aanval op uw school (CGVS II, p. 18-19), hoewel u naar eigen zeggen nog bijna een half jaar elders in Pakistan

zou hebben gewoond en dat u dus in staat was om de lokale media te volgen. De vaststelling dat u naar eigen zeggen ook geen moeite hebt gedaan om de verslaggeving in de media te volgen voor informatie over de aanval op uw eigen school klemt des te meer, gezien u klaarblijkelijk wel moeite hebt gedaan om in het kader van uw asielaanvraag krantenartikels voor te leggen over aanvallen op andere scholen in de provincie Khyber Pakhtunkhwa.

Tijdens de verschillende gehoren bij het Commissariaat-generaal verwees u herhaaldelijk naar het feit dat u geheugenproblemen zou hebben als verschoning voor de diverse tekortkomingen in uw relaas (CGVS II, p. 20; CGVS III, p. 5, 11). U zei dat u medicatie neemt voor allergie en astma en dat de arts u zou hebben verteld dat dit geheugenproblemen kan veroorzaken. Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u geen enkel attest voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat u eventueel zou kunnen lijden aan geheugenproblemen, laat staat geheugenproblemen van dergelijke aard of ernst dat ze een verschoningsgrond zouden kunnen vormen voor de manifeste tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over uw problemen met de taliban.

Wat betreft de problemen die u in België zou hebben gekend met twee Pakistaanse broers, voor wie u in een nachtwinkel zou hebben gewerkt (waar u naar eigen zeggen werd uitgebuit) en tegen wie u zou hebben getuigd tegenover de Belgische politie, meent het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofde op dit punt evenmin een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Zelfs indien uw verklaringen over de bedreigingen aan uw adres, die door de broers Rahman Mujahid en Noor-ul-Afsar zouden zijn geuit tegenover uw familieleden in Pakistan, geloofwaardig zouden zijn, wat gezien uw manifest bedrieglijke verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban niet zonder meer kan worden aangenomen, meent het Commissariaat-generaal dat dit een louter lokaal probleem betreft. Toen u werd gevraagd wat u welk risico u precies liep omwille van dit probleem indien u terug zou keren naar Pakistan, zei u dat deze mannen u zouden kunnen vermoorden indien u zou terugkeren naar Nowshera Kalan, het dorp waarvan u en uw twee belagers afkomstig zijn. Toen u werd gevraagd wat er zou kunnen gebeuren indien u zich niet in uw eigen dorp, maar elders in Pakistan, bijvoorbeeld in één van de grote steden in de andere provincies van het land, zou vestigen, antwoordde u dat u vreesde dat de broers u daar ook zouden kunnen vinden. Toen u werd gevraagd hoe deze twee broers, die afkomstig zijn uit uw dorp in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, u elders in Pakistan, een land van bijna 200 miljoen inwoners, zouden kunnen vinden, antwoordde u dat het mogelijk was dat iemand vanuit uw dorp u toevallig elders in Pakistan zou kunnen herkennen en dat deze informatie vervolgens zou kunnen worden doorgegeven aan uw belagers (CGVS III, p. 10). Het Commissariaat-generaal meent echter dat de kans dat een dergelijke toevalligheid zou voordoen dermate klein is, gelet op de geografische uitgestrektheid van Pakistan, de omvangrijke bevolking en het feit dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat uw belagers dermate invloedrijk zouden zijn dat zij over de middelen zouden beschikken om u elders in Pakistan actief op te sporen, dat er voldoende redenen zijn om aan te nemen dat u elders in Pakistan, buiten uw geboortestreek, waar uw belagers ook wonen, geen reëel risico loopt om door uw beweerde belagers te worden getroffen. Wat betreft de vraag naar de redelijkheid van een hervestiging elders in Pakistan, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, wordt verwezen naar de argumentatie verderop in deze beslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd

tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang

en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een geschoold persoon bent met voldoende kennis het Urdu (de lingua franca in Pakistan), en het Engels. Als directeur van een private school, die u zelf zou hebben opgericht, kan worden verwacht dat u voldoende zelfredzaam en ondernemend bent om elders in Pakistan een leven op te bouwen. U verklaarde overigens zelf dat indien u geen problemen zou kennen met de taliban (problemen die ongeloofwaardig werden bevonden) en geen problemen zou hebben met de twee Pakistaanse broers (problemen die louter lokaal van aard zijn) u zonder moeilijkheden elders in Pakistan zou kunnen gaan wonen (CGVS III, p. 10-11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart (stuk 1) en de identiteitskaarten van uw familieleden (stuk 2) attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. De foto's van een diploma-uitreiking op uw school, de attesten van registratie en erkenning van uw school (stuk 3-6) bewijzen dat u schooldirecteur was van uw eigen private school, wat evenmin wordt betwist. De krantenartikels (stuk 7) bevatten volgens uw verklaringen enkel informatie over aanvallen van de taliban op andere scholen in Pakistan en kunnen die niet gezien worden als bewijs van uw verhaal dat u zelf door de taliban werd bedreigd en dat ook uw eigen school werd aangevallen. Het proces-verbaal van de politie van Verviers (stuk 8) toont aan dat u hier in België betrokken partij was bij een gerechtelijk onderzoek. Dit document, dat louter uw versie van de feiten weergeeft, vormt echter geen vaststaand bewijs dat u effectief slachtoffer was in deze zaak of dat u omwille van uw verklaringen tegenover de Belgische politie zou worden bedreigd door de andere betrokkenen in deze zaak. In ieder geval meent het Commissariaat-generaal dat, zelfs indien u effectief omwille van deze zaak problemen zou kunnen hebben bij terugkeer naar Pakistan, deze problemen van louter lokale aard zijn en dat er geen reëel kans bestaat dat u omwille van deze zaak een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kennen indien u zich elders in Pakistan zou vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van de Conventie van Genève alsook de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit het in een uiterst schabouwwelijk Nederlands opgesteld verzoekschrift meent de Raad te kunnen afleiden dat verzoeker de mening is toegedaan dat de door de bestreden beslissing vastgestelde

tegenstrijdigheden slechts betrekking hebben op “*ondergeschikte elementen*” van het relaas. Verzoeker citeert vervolgens uitgebreid uit een rapport van OFPRA omtrent de veiligheidssituatie in Khyber Agency

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog een rapport van OFPRA.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou hebben gekregen met de taliban in hoofde van zijn functie als directeur van een school in het dorp Kalan in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Verzoeker vreest eveneens in geval van een terugkeer naar Pakistan gevisseerd te worden door twee Pakistaanse broers tegen wie hij in België zou getuigd hebben in het kader van een gerechtelijk onderzoek.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielrelaas werd afgewezen op grond van tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot (i) het feit of verzoeker al dan niet alle leerkrachten in zijn school had ingelicht over de dreigbrieven die hij had ontvangen en (ii) waar en met wie hij zich bevond op het ogenblik van de aanval op zijn school. Deze tegenstrijdigheden raken de kern van verzoekers asielrelaas en betreffen geenszins, zoals verzoeker aanvoert, slechts “*ondergeschikte elementen*”.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat ook verzoekers reactie op de bedreigingen en aanvallen van de taliban weinig geloofwaardig overkomen. Dat verzoeker op geen enkel ogenblik ook maar overwogen heeft om de politie in te lichten over de dreigbrieven of de aanval op zijn huis omdat hij vermoedde dat de politie te bang zou zijn om bescherming te bieden kan geenszins overtuigen. Terecht besloot de bestreden beslissing dienaangaande: “*Het lijkt niet geloofwaardig dat iemand die als schooldirecteur verantwoordelijk is voor het welzijn van bijna 140 leerlingen plus onderwijzend personeel in dergelijke omstandigheden, waarbij de taliban de school hebben bedreigd en waarbij er duidelijk aanwijzingen zouden zijn dat zij hun dreigementen ook waar zouden maken, een dermate onverantwoordelijk gedrag, waardoor de veiligheid van vele kinderen in het gedrag kwam, aan de dag zou hebben gelegd.*”

Voor wat betreft verzoekers vrees ten aanzien van de twee Pakistaanse broers oordeelde de bestreden beslissing terecht dat dit een lokaal probleem betreft dat verzoeker kan ontlopen door zich elders in Pakistan, buiten zijn geboortestreek te vestigen en dit gelet op de geografische uitgestrektheid van Pakistan, de omvangrijke bevolking van 200 miljoen inwoners en het feit dat uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat zijn belagers dermate invloedrijk zouden zijn dat ze de middelen hebben om verzoeker elders in Pakistan actief op te sporen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker, om zich te onttrekken aan de open strijd tussen extremistische elementen en het regeringsleger in het noordwesten van het land waar verzoeker van afkomstig is, zich elders in Pakistan kan vestigen. Immers op grond van een uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing kon de commissaris-generaal besluiten dat *“er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*

Het rapport in bijlage bij en gedeeltelijk vertaald in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan deze analyse met bijbehorende conclusie. Het rapport betreft immers uitsluitend de veiligheidssituatie in de Federally Administered Tribal Areas (FATA).

Met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief besloot de bestreden beslissing: *“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een geschoold persoon bent met voldoende kennis het Urdu (de lingua franca in Pakistan), en het Engels. Als directeur van een private school, die u zelf zou hebben opgericht, kan worden verwacht dat u voldoende zelfredzaam en ondernemend bent om elders in Pakistan een leven op te bouwen. U verklaarde overigens zelf dat indien u geen problemen zou kennen met de taliban (problemen die ongeloofwaardig werden bevonden) en geen problemen zou hebben met de twee Pakistaanse broers (problemen die louter lokaal van aard zijn) u zonder moeilijkheden elders in Pakistan zou kunnen gaan wonen (CGVS III, p. 10-11).*

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.”

Dit motief geenszins weerlegd door verzoeker blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER